

Document finalised by the
Legal Service of the Council of the EU

* * *

Dokument finaliziran od strane
Pravne službe Vijeća EU

UREDBA VIJEĆA (EZ) br. 44/2001

od 22. prosinca 2000.

o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o osnivanju Europske zajednice, a posebno njegov članak 61. točku (c) i članak 67. stavak 1.,

uzimajući u obzir prijedlog Komisije ¹,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta ²,

uzimajući u obzir mišljenje Gospodarskoga i socijalnoga odbora ³,

budući da:

(1) Zajednica je sebi postavila za cilj održavanje i razvoj Zajednice kao područja slobode, sigurnosti i pravde, u kojemu je osigurano slobodno kretanje osoba. Za postupnu uspostavu takvog područja, Zajednica bi trebala usvojiti, između ostalog, mjere koje se odnose na pravosudnu suradnju u građanskim stvarima, koja je potrebna za ispravno funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

(2) Određene razlike između nacionalnih propisa kojima su uređeni nadležnost i priznavanje sudskih odluka sprečavaju ispravno djelovanje unutarnjeg tržišta. Nužno je da države članice koje ova Uredba obvezuje usvoje propise za ujedinjavanje pravila o sukobu nadležnosti u građanskim i trgovačkim stvarima te za pojednostavljivanje formalnosti s ciljem brzog i jednostavnog priznavanja i izvršenja sudskih odluka.

(3) Ovo područje pripada u područje pravosudne suradnje u građanskim stvarima u smislu članka 65. Ugovora.

(4) U skladu s načelima supsidijarnosti i proporcionalnosti, na način opisan u članku 5. Ugovora, ciljeve ove Uredbe ne mogu postići države članice, nego ih može bolje postići Zajednica. Ova je Uredba ograničena na minimum potreban za njihovo postizanje i ne prelazi ono što je potrebno za tu svrhu.

(5) Države članice su 27. rujna 1968., djelujući u skladu s odredbama članka 293. četvrte alineje Ugovora, sklopile Konvenciju iz Bruxellesa o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, kako je izmijenjena Konvencijama o pristupanju novih

¹ SL C 376, 28.12.1999., str. 1.

² Mišljenje doneseno 21. rujna 2000. (još nije objavljeno u Službenom listu).

³ SL C 117, 26.4.2000., str. 6.

država članica toj Konvenciji (dalje u tekstu „Konvencija iz Bruxellesa”) ¹. Države članice i države članice EFTA-e sklopile su 16. rujna 1988. Konvenciju iz Lugana o nadležnosti i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, a riječ je o usporednoj konvenciji uz Konvenciju iz Bruxellesa iz 1968. Obje su konvencije revidirane, a Vijeće je odobrilo sadržaj revidiranih tekstova. Trebalo bi osigurati kontinuitet rezultata postignutih tom revizijom.

(6) Kako bi se postigao cilj slobodnog protoka sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potrebno je i prikladno da pravila kojima je uređena nadležnost i priznavanje sudskih odluka te njihovo izvršenje budu uređena pravno obvezujućim i izravno primjenjivim pravnim instrumentom Zajednice.

(7) Područje primjene ove Uredbe mora pokrivati sve najvažnije građanske i trgovačke stvari, osim nekih točno utvrđenih predmeta.

(8) Mora postojati veza između postupaka na koje se primjenjuje ova Uredba i državnog područja država članica koje ova Uredba obvezuje. Shodno tome, zajednički propisi o nadležnosti sudova trebali bi se, u načelu, primjenjivati u slučajevima kad tuženik ima domicil u jednoj od tih država članica.

(9) U odnosu na tuženika bez domicila u državi članici, u pravilu se primjenjuju nacionalni propisi o nadležnosti primjenjivi na državnom području države članice pred čijim se sudom vodi postupak, a u odnosu na tuženika s domicilom u državi članici koja nije obvezana ovom Uredbom mora se i dalje primjenjivati Konvencija iz Bruxellesa.

(10) U svrhe slobodnog kretanja sudskih odluka, sudske odluke donesene u državi članici koja je obvezana ovom Uredbom moraju se priznavati i izvršavati u drugoj državi članici obvezanoj ovom Uredbom, čak i ako dužnik ima domicil u trećoj zemlji.

(11) Propisi o nadležnosti moraju biti izuzetno predvidljivi i utemeljeni na načelu da se nadležnost uglavnom utvrđuje prema domicilu tuženika, pri čemu takva nadležnost mora uvijek postojati, osim u nekim točno određenim slučajevima, u kojima je zbog predmeta spora ili autonomije stranaka opravdana neka druga poveznica. Domicil pravne osobe mora biti autonomno utvrđen kako bi zajednička pravila bila transparentnija i kako bi se izbjegli sukobi nadležnosti.

(12) Osim domicila tuženika, trebale bi postojati alternativne osnove za utvrđivanje nadležnosti, utemeljene na bliskoj vezi između suda i postupka ili radi olakšavanja ispravnog suđenja.

(13) Kad je riječ o osiguranju, potrošačkim ugovorima i zapošljavanju, slabija strana u sporu trebala bi biti zaštićena propisima o nadležnosti tako da oni više pogoduju zadovoljavanju njezinih interesa nego što to omogućuju opći propisi.

¹ SL L 299, 31.12.1972., str. 32.

SL L 304, 30.10.1978., str. 1.

SL L 388, 31.12.1982., str. 1.

SL L 285, 3.10.1989., str. 1.

SL C 15, 15.1.1997., str. 1.

Za pročišćeni tekst vidjeti SL C 27, 26.1.1998., str. 1.

(14) Autonomija stranaka ugovora koji se ne odnosi na osiguranje, potrošnju zapošljavanje, ako je dopuštena samo ograničena autonomija za određivanje nadležnosti sudova, mora se poštovati, ali uz poštovanje isključivih nadležnosti utvrđenih ovom Uredbom.

(15) U interesu skladnog zadovoljavanja pravde potrebno je smanjiti mogućnost vođenja paralelnih postupaka i osigurati da u dvjema državama članicama ne budu donesene dvije nepomirljive presude. Mora postojati jasan i učinkovit mehanizam za rješavanje slučajeva litispendencije i povezanih postupaka te za sprečavanje problema koji proizlaze iz razlika među državama članicama s obzirom na utvrđivanje trenutka od kojega se predmet smatra neriješenim. U svrhe ove Uredbe, taj bi se trenutak trebao autonomno utvrđivati .

(16) Uzajamno povjerenje u zadovoljavanje pravde unutar Zajednice opravdava da sudske odluke donesene u nekoj državi članici automatski budu priznate bez potrebe bilo kakvog postupka osim u slučajevima njihova osporavanja.

(17) Na temelju istog načela uzajamnog povjerenja, postupak kojim se postiže izvršivost sudske odluke iz jedne države članice u drugoj državi članici mora biti učinkovit i brz. S tim ciljem, izjava da je sudska odluka izvršiva zapravo mora biti izdana automatski, nakon formalnih provjera podnesene dokumentacije, pri čemu ne smije postojati bilo kakva mogućnost da se sud po službenoj dužnosti pozove na bilo koji od razloga za neizvršenje u skladu s ovom Uredbom.

(18) Unatoč tome, poštovanje prava obrane znači da tuženik mora imati mogućnost podnošenja žalbe u kontradiktornom postupku na odluku o izvršivosti, ako smatra da postoji jedan od razloga za neizvršavanje sudske odluke. Mogućnost služenja pravnim lijekom trebala bi postojati i za tužitelja ako je odbijen njegov zahtjev za donošenje odluke o izvršivosti sudske odluke.

(19) Trebao bi biti osiguran kontinuitet između Konvencije iz Bruxellesa i ove Uredbe, pa bi s tim ciljem trebale biti donesene prijelazne odredbe. Isti kontinuitet treba biti osiguran s obzirom na tumačenje Konvencije iz Bruxellesa na Sudu Europskih zajednica, a Protokol iz 1971. ¹ bi trebao i dalje biti primjenjiv i na slučajeve koji nisu riješeni u trenutku stupanja na snagu ove Uredbe.

(20) Ujedinjena Kraljevina i Irska, u skladu s člankom 3. Protokola o stajalištu Ujedinjene Kraljevine i Irske, u prilogu Ugovoru o osnivanju Europske zajednice, izjavile su da žele sudjelovati u usvajanju i primjeni ove Uredbe.

(21) Danska, u skladu s odredbama članaka 1. i 2. Protokola o stajalištu Danske, u prilogu Ugovoru o Europskoj uniji i Ugovoru o osnivanju Europske zajednice, ne sudjeluje u usvajanju ove Uredbe pa stoga nije njome vezana niti je obvezna primjenjivati je.

¹ SL L 204, 2.8.1975., str. 28.

SL 304, 30.10.1978., str. 1.

SL L 388, 31.12.1982., str. 1.

SL L 285, 3.10.1989., str. 1.

SL C 15, 15.1.1997., str. 1.

Za pročišćeni tekst vidjeti: SL C 27, 26.1.1998., str. 28.

(22) Kako Konvencija iz Bruxellesa ostaje na snazi u odnosima između Danske i država članica vezanih ovom Uredbom, i Konvencija i Protokol iz 1971. i dalje se primjenjuju u odnosima između Danske i država članica vezanih ovom Uredbom.

(23) Konvencija iz Bruxellesa i dalje se primjenjuje na državnim područjima država članica koje pripadaju teritorijalnoj primjeni te Konvencije, a koji su isključeni iz ove Uredbe u skladu s odredbama članka 299. Ugovora.

(24) Jednako tako, zbog dosljednosti, ova Uredba ne bi trebala utjecati na pravila o nadležnosti i priznavanju sudskih odluka sadržanima u posebnim instrumentima Zajednice.

(25) Zbog poštovanja međunarodnih obveza koje su preuzele države članice, ova Uredba ne bi trebala utjecati na konvencije koje se odnose na posebna pitanja, čije su države članice stranke.

(26) Nužna fleksibilnost bi trebala biti osigurana osnovnim pravilima ove Uredbe kako bi se uzela u obzir posebna postupovna pravila nekih država članica. Određene odredbe Protokola, u prilogu Konvenciji iz Bruxellesa, bi trebale na odgovarajući način biti uključene u ovu Uredbu.

(27) S ciljem omogućavanja usklađenog prijelaza na nekim područjima koja su bila podložna posebnim odredbama Protokola u prilogu Konvenciji iz Bruxellesa, ova Uredba propisuje, u prijelaznome razdoblju, odredbe koje uzimaju u obzir posebnu situaciju u nekim državama članicama.

(28) Najkasnije pet godina nakon stupanja na snagu ove Uredbe, Komisija će podnijeti izvješće o njezinoj primjeni i, ako bude potrebno, predložiti njezinu prilagodbu.

(29) Komisija će morati, na temelju izmjena koje dostavi država članica o kojoj je riječ, prilagoditi Priloge od I. do IV. o pravilima nacionalne nadležnosti sudova ili nadležnih tijela te o raspoloživim pravnim lijekovima; izmjene načinjene u skladu s Prilozima V. i VI. trebale bi biti usvojene u skladu s Odlukom Vijeća 1999/468/EZ od 28. lipnja 1999. o utvrđivanju postupaka za izvršavanje provedbenih ovlasti dodijeljenih Komisiji ¹,

DONIJELO JE OVU UREDBU:

POGLAVLJE I.

PODRUČJE PRIMJENE

Članak 1.

1. Ova se Uredba primjenjuje na građanske i trgovačke stvari bez obzira na prirodu suda. Ne obuhvaća fiskalne, carinske ili administrativne stvari.

2. Ova se Uredba ne primjenjuje na:

¹ SL L 184, 17.7.1999., str. 23.

(a) status ili pravnu sposobnost fizičkih osoba, vlasnička prava koja proizlaze iz bračnih veza, oporuke i nasljeđivanje;

(b) stečaj, postupke koji se odnose na likvidaciju nesolventnih trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba, postupke poravnanja i slične postupke;

(c) socijalnu sigurnost;

(d) arbitražu.

3. U ovoj Uredbi izraz „država članica” znači države članice osim Danske.

POGLAVLJE II.

NADLEŽNOST

Odjeljak 1.

Opće odredbe

Članak 2.

1. Uz poštovanje odredaba ove Uredbe, osobama s domicilom u nekoj državi članici sudi se pred sudovima te države članice, bez obzira na njihovo državljanstvo.

2. Na osobe koje nisu državljani države članice u kojoj imaju domicil primjenjuju se pravila o nadležnosti primjenjiva na državljane te države.

Članak 3.

1. Protiv osoba s domicilom u državi članici može se podnijeti tužba pred sudovima druge države članice samo na temelju pravila iz odjeljaka 2. do 7. ovog poglavlja.

2. Protiv tih osoba posebno se ne primjenjuju nacionalni propisi o nadležnosti iz Priloga I.

Članak 4.

1. Ako tuženik nema domicil u državi članici, nadležnost sudova svake države članice, u skladu s člancima 22. i 23., utvrđuje se u skladu s pravom te države članice.

2. Protiv takvog tuženika, svaka osoba s domicilom u državi članici može se, bez obzira na njezino državljanstvo, pozivati na pravila o nadležnosti koja su na snazi u toj državi, a posebno na ona iz Priloga I., na isti način kao i državljani te države.

Odjeljak 2.

Posebna nadležnost

Članak 5.

Osoba s domicilom u državi članici može u drugoj državi članici biti tužena:

1. (a) u stvarima koji se odnose na ugovore, pred sudom u mjestu u kojemu treba biti izvršena obveza;

(b) u svrhe ove odredbe, osim ako nije drukčije ugovoreno, mjesto izvršenja obveze je:

- u slučaju kupoprodaje robe, mjesto u državi članici u kojemu je, u skladu s ugovorom, roba isporučena ili je trebala biti isporučena,

- u slučaju pružanja usluga, mjesto u državi članici u kojemu su, u skladu s ugovorom, usluge pružene ili su trebale biti pružene;

(c) ako se ne primjenjuje podstavak (b), primjenjuje se podstavak (a);

2. u stvarima koji se odnose na obvezu uzdržavanja, pred sudovima u mjestu u kojemu osoba s pravom na uzdržavanje ima domicil ili uobičajeno boravište ili, ako je riječ o postupku povezanim s postupkom koji se odnosi na status osobe, pred sudom koji je, prema pravu tog suda, nadležan za takve postupke, osim ako se nadležnost temelji isključivo na državljanstvu neke od stranaka;

3. u stvarima koji se odnose na štetne radnje, delikte ili kvazi-delikte, pred sudovima u mjestu u kojemu se dogodio štetni događaj ili bi se on mogao dogoditi;

4. ako je riječ o privatnoj tužbi zbog odštete ili za povrat u prijašnje stanje koje se temelji na djelu zbog kojega je pokrenut kazneni postupak, na sudu na kojemu je pokrenut postupak, u onoj mjeri u kojoj taj sud ima nadležnost da vodi građanski postupak u skladu s vlastitim pravom;

5. ako je riječ o sporu nastalom zbog djelovanja podružnice, agencije ili druge poslovne jedinice, pred sudom u mjestu u kojemu se nalazi podružnica, agencija ili druga poslovna jedinica;

6. kao osnivač, upravitelj ili korisnik trusta osnovanog na temelju zakona ili pisanim instrumentom, ili osnovanog usmenim putem i potvrđenog pisanim putem, pred sudovima države članice u kojoj trust ima domicil;

7. ako je riječ o sporu koji se odnosi na plaćanje naknade zatražene zbog spašavanja tovara, pred sudom nadležnim za tovar o kojemu je riječ i koji je:

(a) zadržan radi osiguranja isplate takve naknade; ili

(b) koji je mogao biti zadržan, ali je dana kaucija ili neka druga vrsta osiguranja;

pod uvjetom da se ova odredba primjenjuje samo ako se tvrdi da tuženik ima prava na tovar ili da ih je imao u trenutku njegova spašavanja.

Članak 6.

Osoba s domicilom u državi članici može biti tužena:

1. ako je ona jedan od više tuženika, i pred sudom u mjestu u kojemu bilo koja od tuženih osoba ima domicil, pod uvjetom da su tužbe toliko usko povezane da ih je bolje obrađivati

zajedno kako bi se izbjegla opasnost donošenja nepomirljivih sudskih odluka u odvojenim postupcima;

2. kao treća strana u postupku zbog jamstva ili u bilo kojemu postupku protiv treće strane, pred sudom na kojemu je pokrenut prvotni postupak, osim ako je postupak pokrenut isključivo s ciljem izuzimanja te osobe iz nadležnosti suda koji bi bio nadležan u njezinome slučaju;

3. ako je riječ o protutužbi koja proizlazi iz istog ugovora ili činjeničnog stanja kao i prvotna tužba, pred sudom na kojemu je u tijeku prvotni postupak;

4. u stvarima koji se odnose na ugovor, ako se tužba može povezivati s tužbom protiv istog tuženika u stvarima koji se odnose na stvarna prava na nekretnine, pred sudom države članice u kojoj se nalazi nekretnina.

Članak 7.

Ako je u skladu s ovom Uredbom sud države članice nadležan za postupke koje se odnose na odgovornost zbog korištenja plovila, taj sud ili bilo koji drugi zamjenski sud, utvrđen unutarnjim pravom, nadležan je za odlučivanje u sporovima za ograničavanje takve odgovornosti.

Odjeljak 3.

Nadležnost u stvarima koji se odnose na osiguranje

Članak 8.

U stvarima koji se odnose na osiguranje, nadležnost se utvrđuje ovim odjeljkom, ničime ne dovodeći u pitanje odredbe članka 4. i članka 5. točke 5.

Članak 9.

1. Osiguravatelj s domicilom u državi članici može biti tužen:

(a) pred sudovima države članice u kojoj ima domicil; ili

(b) u drugoj državi članici, u slučaju postupka koji pokreće nositelj prava na osiguranje, osiguranik ili korisnik, pred sudovima u mjestu u kojemu podnositelj tužbe ima domicil;

(c) ako je suosiguravatelj, pred sudovima države članice u kojoj je započet postupak protiv glavnog osiguravatelja.

2. Osiguravatelj koji nema domicil u državi članici, ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, u sporovima koji nastaju zbog djelovanja podružnice, predstavništva ili druge poslovne jedinice smatra se osiguravateljem s domicilom u toj državi članici.

Članak 10.

Osim toga, s obzirom na osiguranje od odgovornosti ili osiguranje nekretnina, osiguravatelj može biti tužen pred sudovima u mjestu štetnog događaja. Isto se primjenjuje ako su pokretnine i nekretnine pokrivena istom policom osiguranja i ako su i jedne i druge istodobno oštećene zbog istog događaja.

Članak 11.

1. S obzirom na osiguranje od odgovornosti, osiguravatelj može, ako to dopušta pravo suda, sudjelovati u postupku koji je oštećena stranka pokrenula protiv osiguranika.
2. Članci 8., 9. i 10. primjenjuju se na postupke koje oštećena stranka pokreće izravno protiv osiguravatelja, ako su takve izravne tužbe dopuštene.
3. Ako pravo koje uređuje takve izravne tužbe omogućuje da nositelj prava na osiguranje ili osiguranik budu obuhvaćeni istom tužbom, za njih je nadležan isti sud.

Članak 12.

1. Ne dovodeći u pitanje odredbe članka 11. stavka 3., osiguravatelj može pokrenuti postupak samo pred sudovima države članice u kojoj tuženik ima domicil, bez obzira na to je li on nositelj prava na osiguranje, osiguranik ili korisnik.
2. Odredbe ovog odjeljka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom kojemu je, u skladu s odredbama ovog odjeljka, podnesena prvotna tužba.

Članak 13.

Odstupanje od primjene odredaba ovog odjeljka moguće je samo na temelju dogovora:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora; ili
2. koji omogućuje nositelju prava na osiguranje, osiguraniku ili korisniku da pokrenu postupak pred sudovima koji nisu navedeni u ovom odjeljku; ili
3. koji je sklopljen između nositelja prava na osiguranje i osiguravatelja, od kojih obojica u trenutku sklapanja ugovora imaju domicil ili uobičajeno boravište u istoj državi članici, i koji ima za učinak prenošenje nadležnosti na sudove te države čak i ako se štetni događaj dogodio u inozemstvu, pod uvjetom da takav dogovor nije suprotan pravu te države; ili
4. koji je sklopljen s nositeljem prava na osiguranje koji nema domicil u državi članici, osim ako je osiguranje obvezno ili se odnosi na nekretnine u državi članici; ili
5. koji se odnosi na ugovor o osiguranju u onoj mjeri u kojoj on pokriva jedan ili više rizika opisanih u članku 14.

Članak 14.

Rizici iz članka 13. stavka 5:

1. svaki gubitak ili šteta na:

(a) pomorskim plovilima, priobalnim postrojenjima ili onima na otvorenom moru, ili zrakoplovu, do kojih je došlo zbog opasnosti koje su u vezi s njihovom uporabom u komercijalne svrhe;

(b) robi u tranzitu osim putničke prtljage, ako tranzit podrazumijeva ili uključuje prijevoz tim plovilima ili zrakoplovima;

2. svaka odgovornost, osim one za tjelesne ozljede putnika ili za gubitak ili oštećivanje njihove prtljage:

(a) nastala zbog korištenja ili upravljanja plovilima, postrojenjima ili zrakoplovom iz stavka 1. točke (a), osim ako, u posljednjem slučaju, pravo države članice u kojoj je takav zrakoplov registriran, ne zabranjuje dogovore o nadležnosti s obzirom na osiguravanje od takvih rizika;

(b) za gubitak ili štetu koju prouzrokuje roba u tranzitu, kako je opisano u stavku 1. točki (b);

3. svaki financijski gubitak povezan s korištenjem ili upravljanjem plovilima, postrojenjima ili zrakoplovom iz točke 1.(a), a posebno gubitak tovara ili čartera;

4. svaki rizik ili interes povezan s bilo kojim od rizika iz točaka 1. do 3.;

5. neovisno o odredbama točaka 1. do 4., svi „veliki rizici”, utvrđeni u Direktivi Vijeća 73/239/EEZ¹, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 88/357/EEZ² i Direktivom Vijeća 90/618/EEZ³ i mogućim kasnijim izmjenama.

Odjeljak 4.

Nadležnost nad potrošačkim ugovorima

Članak 15.

1. U stvarima koji se odnose na ugovor koji sklapa osoba – potrošač, u svrhe za koje se može smatrati da su izvan njezine profesionalne djelatnosti, nadležnost se utvrđuje odredbama ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje odredbe članka 4. i članka 5. točke 5., ako:

(a) je riječ o ugovoru o kupoprodaji robe s obročnom otplatom cijene; ili

(b) je riječ o ugovoru o zajmu s obročnom otplatom ili o ugovoru o bilo kakvom drugom obliku kredita, sklopljenim za financiranje prodaje robe; ili

(c) u svim drugim slučajevima, ako je ugovor sklopljen s osobom koja se bavi trgovačkom ili profesionalnom aktivnošću u državi članici u kojoj potrošač ima domicil ili ako na bilo koji drugi način usmjerava takvu aktivnost prema toj državi članici ili prema većem broju država uključujući i tu državu članicu, a ugovor pripada u područje takvih aktivnosti.

¹ SL L 228, 16.8.1973., str. 3. Direktiva kako je zadnje izmijenjena Direktivom 2000/26/EZ Europskog parlamenta i Vijeća (SL L 181, 20.7.2000., str. 65.).

² SL L 172, 4.7.1988., str. 1. Direktiva kako je zadnje izmijenjena Direktivom 2000/26/EZ.

³ SL L 330, 29.11.1990., str. 44.

2. Ako potrošač sklopi ugovor sa strankom koja nema domicil u državi članici, ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, za tu se stranku, u sporovima koji nastaju zbog djelovanja podružnice, predstavništva ili druge poslovne jedinice, smatra da ima domicil u toj državi.

3. Ovaj se odjeljak ne primjenjuje na ugovore o prijevozu, osim na ugovore u kojima je u cijenu uračunata kombinacija prijevoza i smještaja.

Članak 16.

1. Potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne stranke bilo pred sudovima države članice u kojoj ta stranka ima domicil, bilo pred sudovima mjesta u kojemu potrošač ima domicil.

2. Postupak protiv potrošača druga ugovorna stranka može pokrenuti samo pred sudovima države članice u kojoj potrošač ima domicil.

3. Odredbe ovog članka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom na kojemu je, u skladu s odredbama ovog odjeljka, pokrenut prvotni postupak.

Članak 17.

Odstupanje od primjene odredaba ovog odjeljka moguće je samo dogovorom:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora; ili

2. koji potrošaču omogućuje pokretanje postupka pred sudovima koji nisu navedeni u ovom odjeljku; ili

3. koji su postigli potrošač i druga ugovorna stranka, pri čemu obje stranke imaju domicil ili uobičajeno boravište u istoj državi članici u trenutku postizanja dogovora, i kojim se nadležnost prenosi na sudove te države članice, pod uvjetom da takav dogovor nije u suprotnosti s pravom te države članice.

Odjeljak 5.

Nadležnost nad pojedinačnim ugovorima o zapošljavanju

Članak 18.

1. U stvarima koji se odnose na pojedinačne ugovore o zapošljavanju, nadležnost se utvrđuje prema odredbama ovog odjeljka, ne dovodeći u pitanje odredbe članka 4. i članka 5. točke 5.

2. Ako zaposlenik sklopi pojedinačni ugovor o zapošljavanju s poslodavcem koji nema domicil u državi članici, ali ima podružnicu, predstavništvo ili drugu poslovnu jedinicu u jednoj od država članica, smatra se da poslodavac, u sporovima koji nastaju zbog djelovanja podružnice, predstavništva ili druge poslovne jedinice, ima domicil u toj državi članici.

Članak 19.

Poslodavac s domicilom u državi članici može biti tužen:

1. pred sudovima države članice u kojoj ima domicil; ili

2. u drugoj državi članici:

(a) pred sudovima u mjestu u kojemu zaposlenik obično obavlja posao ili pred sudovima mjesta u kojemu je posljednji puta obavljao posao; ili

(b) ako zaposlenik ne obavlja ili nije obično obavljao svoj posao samo u jednoj državi, pred sudovima u mjestu u kojemu se nalazi ili se nalazila poslovna jedinica koja ga je zaposlila.

Članak 20.

1. Poslodavac može pokrenuti postupak samo pred sudovima države članice u kojoj zaposlenik ima domicil.

2. Odredbe ovog odjeljka ne utječu na pravo podnošenja protutužbe pred sudom na kojemu se, u skladu s odredbama ovog odjeljka, rješava prvotna tužba.

Članak 21.

Odstupanje od odredaba ovog odjeljka moguće je samo na temelju dogovora o nadležnosti:

1. koji je sklopljen nakon nastanka spora; ili

2. koji omogućava zaposleniku da pokrene postupak pred sudovima koji nisu navedeni u ovome odjeljku.

Odjeljak 6.

Isključiva nadležnost

Članak 22.

Sljedeći sudovi imaju isključivu nadležnost, bez obzira na domicil:

1. u postupcima čiji su predmet stvarna prava na nekretnine ili najam nekretnina, sudovi države članice u kojoj se nekretnina nalazi.

Unatoč tome, u postupcima čiji su predmet najam nekretnine za privremenu osobnu uporabu, najdulje u razdoblju od šest uzastopnih mjeseci, nadležni su i sudovi države članice u kojoj tuženik ima domicil, pod uvjetom da je najmoprimac fizička osoba te da i najmodavac i najmoprimac imaju domicil u istoj državi članici;

2. u postupcima čiji je predmet valjanost osnivanja, ništavost ili prestanak trgovačkih društava ili drugih pravnih osoba ili udruženja fizičkih ili pravnih osoba, ili valjanost odluka njihovih tijela, sudovi države članice u kojoj trgovačko društvo, pravna osoba ili udruženje ima svoje sjedište. S ciljem utvrđivanja tog sjedišta, sud primjenjuje svoja pravila međunarodnog privatnog prava;

3. u postupcima čiji je predmet valjanost upisa u javne registre, sudovi države članice u kojoj se vodi registar;

4. u postupcima koji se odnose na registriranje ili valjanost patenata, zaštitnih znakova, dizajna ili druga slična prava koja moraju biti deponirana ili registrirana, sudovi države članice u kojoj se zahtijeva deponiranje ili registriranje, u kojoj je deponiranje ili registriranje obavljeno ili se u skladu s instrumentom Zajednice ili međunarodne konvencije smatra obavljenim.

Ne dovodeći u pitanje nadležnost Europskoga patentnog ureda, u skladu s Konvencijom o dodjeli europskih patenata, potpisanom u Münchenu 5. listopada 1973., sudovi svake države članice imaju isključivu nadležnost, bez obzira na domicil, u postupcima koji se tiču registriranja ili valjanosti bilo kojega europskoga patenta dodijeljenog za tu državu;

5. u postupcima koji se odnose na izvršenje sudskih odluka, sudovi države članice u kojoj je sudska odluka izvršena ili treba biti izvršena.

Odjeljak 7.

Ugovorena nadležnost

Članak 23.

1. Ako se stranke, od kojih jedna ili više njih ima domicil u državi članici, sporazume da će sud ili sudovi države članice biti nadležni za sporove koji nastanu ili su nastali u vezi s određenim pravnim odnosom, nadležan će biti taj sud ili ti sudovi. Takva nadležnost je isključiva, osim ako su stranke postigle drugačiji sporazum. Takav sporazum o prenošenju nadležnosti postiže se:

(a) u pisanom obliku, ili se potvrđuje u pisanom obliku; ili

(b) u obliku koji je u skladu s praksom uvriježenom među strankama; ili

(c) u međunarodnoj trgovini u obliku koji je u skladu s običajima koji su strankama poznati ili bi im morali biti poznati, a opće su poznati u međunarodnoj trgovini i redovito ih poštuju stranke ugovora iste vrste u okviru trgovine o kojoj je riječ.

2. Svako priopćenje elektroničkim sredstvima koja osiguravaju trajni zapis dogovora, jednako je vrijedno kao i „pisani oblik”.

3. Ako takav sporazum zaključuju stranke od kojih nijedna nema domicilu u državi članici, sudovi drugih država članica nisu nadležni za njihove sporove osim ako izabrani sud ili sudovi odbiju nadležnost.

4. Sud ili sudovi države članice kojima je dodijeljena nadležnost na temelju akta o osnivanju trusta, imaju isključivu nadležnost u postupcima pokrenutima protiv osnivača, upravitelja ili korisnika, ako je riječ o odnosima tih osoba ili njihovih prava ili obveza u okviru trusta.

5. Dogovori ili odredbe akta o osnivanju trusta kojima se dodjeljuje nadležnost nemaju pravnu vrijednost ako su u suprotnosti s člancima 13., 17. i 21. ili ako isključuju nadležnost sudova koji imaju isključivu nadležnost u skladu s odredbama članka 22.

Članak 24.

Osim nadležnosti koja proizlazi iz odredaba ove Uredbe, nadležan je i sud države članice pred kojim se tuženik pojavi. Ovo pravilo ne vrijedi ako se tuženik pred sudom pojavio kako bi osporio njegovu nadležnost ili ako neki drugi sud ima isključivu nadležnost u skladu s odredbama članka 22.

Odjeljak 8.

Provjera nadležnosti i dopustivosti

Članak 25.

Ako je pred sudom države članice uložena tužba koja se uglavnom tiče predmeta nad kojim sudovi druge države članice imaju isključivu nadležnost u skladu s odredbama članka 22., taj se sud po službenoj dužnosti proglašava nenadležnim .

Članak 26.

1. Ako je protiv tuženika koji ima domicil u jednoj državi članici pokrenut postupak pred sudom druge države članice, a on se ne pojavi pred sudom, sud po službenoj dužnosti izjavljuje da nije nadležan, osim ako nadležnost proizlazi iz odredaba ove Uredbe.
2. Sud zastaje s postupkom toliko vremena koliko je potrebno da se utvrdi da je tuženik bio u mogućnosti primiti pismeno o pokretanju postupka ili istovjetno pismeno, dovoljno rano da bi mogao pripremiti svoju obranu, ili da su poduzeti svi potrebni koraci s tim ciljem.
3. Primjenjuju se odredbe članka 19. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1348/2000 od 29. svibnja 2000. o dostavi, u državama članicama, sudskih i izvansudskih pismena u građanskim ili trgovačkim stvarima ¹, umjesto odredaba stavka 2., ako pismeno o pokretanju postupka ili jednako vrijedno pismeno mora biti poslano iz jedne države članice u drugu, u skladu s odredbama ove Uredbe.
4. U slučaju da se odredbe Uredbe (EZ) br. 1348/2000 ne mogu primijeniti, primjenjuje se članak 15. Haaške konvencije od 15. studenoga 1965. o dostavi sudskih i izvansudskih dokumenata u građanskim ili trgovačkim stvarima u inozemstvu, ako je potrebno uručiti pismeno o pokretanju postupka ili istovjetno pismeno u skladu s tom Konvencijom.

Odjeljak 9.

Litispencija – povezani postupci

Članak 27.

¹ SL L 160, 30.6.2000., str. 37.

1. Ako se pred sudovima različitih država članica vode postupci o istom predmetu u kojima sudjeluju iste stranke, svi sudovi osim onog pred kojim je prvo započet postupak zastaju sa postupcima, po službenoj dužnosti, sve dok se ne utvrdi nadležnost suda koji je prvi započeo postupak.

2. Nakon što se utvrdi nadležnost suda koji je prvi započeo postupak, svi ostali sudovi proglašavaju se nenadležnima u korist tog suda.

Članak 28.

1. Ako se pred sudovima različitih država članica vode povezani postupci, s postupkom mogu zastati svi sudovi osim onog pred kojim je započet prvi postupak.

2. Ako je riječ o prvostupanjskim postupcima, svi sudovi osim suda pred kojim je pokrenut prvi postupak mogu, na zahtjev jedne od stranaka, izjaviti da nisu nadležni ako sud pred kojim je pokrenut prvi postupak ima nadležnost nad stvarima o kojima je riječ i ako njegovo pravo omogućava spajanje postupaka.

3. Za potrebe ovog članka, postupci se smatraju povezanim ako među njima postoji toliko bliska veza da postoji interes da se odvijaju zajedno i da bude donesena jedna sudska odluka, kako bi se izbjegla opasnost donošenja nepomirljivih sudskih odluka zbog vođenja odvojenih postupaka.

Članak 29.

Ako postupci pripadaju u isključive nadležnosti nekoliko sudova, svaki sud osim suda pred kojim je pokrenut prvi postupak izjavljuje da nije nadležan za rješavanje, u korist prvog suda.

Članak 30.

U svrhe ovog odjeljka, smatra se da je sud započeo postupak:

1. u trenutku u kojemu je sudu predano pismeno o pokretanju postupka ili istovjetno pismeno, pod uvjetom da tužitelj nakon tog nije odustao od poduzimanja koraka koje je trebao poduzeti za potrebe dostave pismena tuženiku; ili

2. ako se pismeno treba dostaviti prije njegove predaje sudu, u trenutku u kojemu ga je primilo tijelo odgovorno za dostavu, pod uvjetom da tužitelj nije nakon tog odustao od poduzimanja koraka koje je morao poduzeti kako bi pismeno bilo predano sudu.

Odjeljak 10.

Privremene i zaštitne mjere

Članak 31.

Pred sudovima države članice može se uložiti zahtjev za određivanje takvih privremenih i zaštitnih mjera koje su predviđene u pravu te države čak i u slučaju u kojemu su, sukladno odredbama ove Uredbe, za donošenje sudske odluke o meritumu predmeta nadležni sudovi druge države članice.

POGLAVLJE III.

PRIZNAVANJE I IZVRŠENJE

Članak 32.

Za potrebe ove Uredbe, „sudska odluka” znači bilo kakvu sudsku odluku koju donese sud neke države članice, bez obzira na to kako se ta sudska odluka naziva, uključujući presudu, nalog, odluku ili nalog za izvršenje te odluku o utvrđivanju troškova koju izdaje sudski službenik.

Odjeljak 1.

Priznavanje

Članak 33.

1. Sudska odluka donesena u nekoj državi članici priznaje se u drugoj državi članici bez potrebe za bilo kakvim posebnim postupkom.
2. Svaka zainteresirana stranka koja pokrene pitanje priznavanja sudske odluke kao glavni predmet spora, može, u skladu s postupcima iz odjeljaka 2. i 3. ovog poglavlja, zatražiti priznavanje sudske odluke.
3. Ako je rezultat postupka pred sudom države članice ovisan o odluci o priznavanju koja se donosi kao odluka o prethodnom pitanju, taj sud ima nadležnost za odlučivanje o tome pitanju.

Članak 34.

Sudska odluka se ne priznaje:

1. ako bi takvo priznavanje bilo u očitoj suprotnosti s javnim poretkom u državi članici u kojoj se traži priznanje;
2. ako je donesena u odnosu na tuženika koji se nije odazvao na poziv suda, a nije mu bilo pravovremeno uručeno pismeno o pokretanju postupka ili istovjetno pismeno na način koji bi mu omogućio da pripremi svoju obranu, osim ako tuženik nije započeo postupak za pobijanje sudske odluke, a mogao je to učiniti;
3. ako je nepomirljiva sa sudskom odlukom donesenom u sporu između istih stranaka u državi članici u kojoj se zahtijeva priznanje;
4. ako je nepomirljiva s prethodno donesenom sudskom odlukom u drugoj državi članici ili u trećoj zemlji, a radi se o istom predmetu između istih stranaka, pod uvjetom da prethodno donesena sudska odluka ispunjava uvjete potrebne za njezino priznavanje u državi članici u kojoj se zahtijeva priznavanje.

Članak 35.

1. Nadalje, sudska se odluka ne priznaje ako nisu poštovane odredbe odjeljaka 3., 4. ili 6. poglavlja II., ili u slučaju iz članka 72.

2. Pri provjeri osnova za nadležnost iz prethodnog stavka, sud ili tijelo kojemu se podnosi zahtjev za priznavanje vezan je utvrđenim činjeničnim stanjem na osnovi kojega je sud države članice u kojoj je sudska odluka donesena utemeljio svoju nadležnost.

3. Prema odredbama stavka 1., ne može se provjeravati nadležnost suda države članice u kojoj je donesena sudska odluka. Ispitivanje javnog poretka iz članka 34. točke 1. ne smije se primijeniti na pravila o nadležnosti.

Članak 36.

Ni pod kakvim se uvjetima strane sudske odluke ne mogu preispitivati s obzirom na njihov meritum.

Članak 37.

1. Sud države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje sudske odluke donesene u drugoj državi članici može zastati s postupkom ako je protiv sudske odluke uložen redovni pravni lijek.

2. Sud države članice u kojoj se zahtijeva priznavanje sudske odluke donesene u Irskoj ili u Ujedinjenoj Kraljevini može zastati s postupkom ako je izvršenje u državi u kojoj je sudska odluka donesena suspendirano zbog odlučivanja po pravnome lijeku.

Odjeljak 2.

Izvršenje

Članak 38.

1. Sudska odluka donesena u državi članici koja je i izvršiva u toj državi izvršava se u drugoj državi članici ako je, po zahtjevu bilo koje zainteresirane stranke, u njoj proglašena izvršivom.

2. Unatoč tome, u Ujedinjenoj Kraljevini takva se odluka izvršava u Engleskoj i Walesu, u Škotskoj i u Sjevernoj Irskoj ako je, po zahtjevu bilo koje od zainteresiranih stranaka, registrirana za izvršenje u tom dijelu Ujedinjene Kraljevine.

Članak 39.

1. Zahtjev se podnosi sudu ili nadležnom tijelu iz popisa u Prilogu II.

2. Mjesna nadležnost utvrđuje se prema mjestu domicila stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje ili prema mjestu izvršenja sudske odluke.

Članak 40.

1. Postupak za podnošenje zahtjeva uređen je pravom države članice u kojoj se zahtijeva izvršenje.

2. Podnositelj zahtjeva mora navesti adresu za dostavu pismena u području za koje je nadležan sud kojemu je podnio zahtjev. Ako pravo države članice u kojoj se zahtijeva izvršenje ne propisuje navođenje takve adrese, podnositelj zahtjeva imenuje punomoćnika za primanje pismena.

3. Uz zahtjev se prilažu isprave iz članka 53.

Članak 41.

Sudska odluka proglašava se izvršivom odmah po dovršetku formalnosti iz članka 53., bez bilo kakvih provjera iz članka 34. i 35. Stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke u toj fazi postupka nema pravo davanja bilo kakvih primjedbi u vezi s predmetom.

Članak 42.

1. O odluci o izvršivosti sudske odluke odmah se obavješćuje podnositelja zahtjeva u skladu s postupkom koji propisuje pravo države članice u kojoj se zahtijeva izvršenje.

2. Izjava o izvršivosti uručuje se stranci protiv koje je zahtijevano izvršenje, uz sudsku odluku, ako ona toj stranci već nije bila uručena.

Članak 43.

1. Obje stranke mogu uložiti pravni lijek protiv proglašavanja izvršivosti sudske odluke.

2. Pravni lijek se ulaže pred sudom s popisa u Prilogu III.

3. Pravni lijek se razmatra u skladu s pravilima kontradiktornog postupka.

4. Ako se stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke ne pojavi pred sudom koji odlučuje o pravnom lijeku koji je uložio podnositelj zahtjeva, primjenjuju se odredbe članka 26. stavaka 2. do 4., čak i u slučajevima u kojima stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke nema domicil u bilo kojoj od država članica.

5. Pravni lijek protiv proglašenja izvršivosti mora se uložiti u roku od mjesec dana od njegove dostave. Ako stranka protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke ima domicil u državi članici koja nije država članica u kojoj je sudska odluka proglašena izvršivom, rok za ulaganje pravnog lijeka iznosi dva mjeseca i počinje teći od dana dostave, njoj osobno ili na adresu njezina boravišta. Rok se ne može produljiti zbog udaljenosti.

Članak 44.

Sudska odluka donesena po korištenju pravnog lijeka može biti pobijana samo pravnim lijekom iz Priloga IV.

Članak 45.

1. Sud pred kojim je uložen pravni lijek u skladu s odredbama članka 43. ili članka 44. odbija proglašenje izvršivosti ili ga povlači samo na temelju jednog od razloga iz članka 34. i 35. Svoju odluku donosi bez odlaganja.

2. Ni pod kakvim uvjetima nije dopušteno preispitivanje sudske odluke s obzirom na meritum.

Članak 46.

1. Sud pred kojim je uložen pravni lijek u skladu s člancima 43. i 44. može, na zahtjev stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke, zastati s postupkom ako je uložen redovni pravni lijek protiv sudske odluke u državi članici u kojoj je ona donesena, ili ako rok za njegovo podnošenje još nije protekao; u posljednjem slučaju sud može utvrditi rok za ulaganje tog pravnog lijeka.

2. Ako je sudska odluka donesena u Irskoj ili u Ujedinjenoj Kraljevini, svaki pravni lijek koji je raspoloživ u državi članici u kojoj je donesena sudska odluka smatra se redovnim pravnim lijekom u svrhe stavka 1.

3. Sud može uvjetovati izvršenje sudske odluke osiguranjem koje sam utvrdi.

Članak 47.

1. Ako sudska odluka treba biti priznata u skladu s odredbama ove Uredbe, podnositelja zahtjeva ništa ne sprečava da zatraži donošenje privremenih ili zaštitnih mjera, u skladu s pravom države članice u kojoj se traži priznavanje sudske odluke, a da za to nije potrebno proglašenje izvršivosti sudske odluke u skladu s člankom 41.

2. Proglašenje izvršivosti uključuje ovlasti za poduzimanje zaštitnih mjera.

3. U roku propisanome za ulaganje pravnog lijeka sukladno članku 43. stavku 5., protiv proglašenja izvršivosti i sve do donošenja odluke o takvome pravnome lijeku, nikakve izvršne mjere, osim zaštitnih mjera, ne mogu biti poduzete na imovini stranke protiv koje se zahtijeva izvršenje sudske odluke.

Članak 48.

1. Ako se strana sudska odluka odnosi na više zahtjeva, a proglašenje izvršivosti ne može se dati za sve zahtjeve, sud ili nadležno tijelo proglašenje izvršivosti daju za jedan ili više zahtjeva.

2. Podnositelj zahtjeva može zatražiti proglašenje izvršivosti ograničeno na neke dijelove sudske odluke.

Članak 49.

Strana sudska odluka u kojoj se nalaže periodično isplaćivanje novčane kazne, izvršiva je u državi članici u kojoj se zahtijeva izvršenje samo u slučaju da je iznos kazni konačno utvrđen pred sudovima države članice u kojoj je sudska odluka donesena.

Članak 50.

Podnositelj zahtjeva koji je u državi članici u kojoj je sudska odluka donesena uživao potpunu ili djelomičnu pravnu pomoć ili je bio oslobođen troškova ima pravo, u postupku propisanom odredbama ovog odjeljka, na korištenje najpovoljnije pravne pomoći ili na najveće moguće oslobađanje od troškova predviđeno pravom države članice u kojoj se zahtijeva izvršenje sudske odluke.

Članak 51.

Nikakvo osiguranje, jamstvo ili depozit, bez obzira na to kako je opisano, ne zahtijeva se od stranke koja u jednoj državi članici zahtijeva izvršenje sudske odluke donesene u drugoj državi članici, na temelju činjenice da je stranka strani državljanin ili da nema domicil ili boravište u državi u kojoj se zahtijeva izvršenje sudske odluke.

Članak 52.

U državi članici u kojoj se zahtijeva izvršenje, u postupku za proglašavanje izvršivosti sudske odluke, nije dopušteno zahtijevanje nikakve takse, pristojbe ili plaćanja izračunane na temelju vrijednosti spora.

Odjeljak 3.

Zajedničke odredbe

Članak 53.

1. Stranka koja zahtijeva priznavanje ili podnese zahtjev za proglašenje izvršivosti, prilaže presliku sudske odluke koja zadovoljava uvjete potrebne za utvrđivanje njezine autentičnosti.
2. Stranka koja zahtijeva proglašenje izvršivosti prilaže potvrdu iz članka 54. ne dovodeći u pitanje odredbe članka 55.

Članak 54.

Sud ili nadležno tijelo države članice u kojoj je donesena sudska odluka izdaje, na zahtjev bilo koje zainteresirane stranke, potvrdu u obliku standardnog obrasca iz Priloga V. ovoj Uredbi.

Članak 55.

1. Ako nije priložena potvrda iz članka 54., sud ili nadležno tijelo mogu odrediti rok za njezino prilaganje ili prihvatiti istovjetan dokument ili, ako smatra da raspolaže dostatnim informacijama, osloboditi stranku prilaganja takvog dokumenta.
2. Ako sud ili nadležno tijelo to zatraži, prilaže se prijevod isprava. Prijevod ovjerava za to ovlaštena osoba u jednoj od država članica.

Članak 56.

Nikakva ovjera ili druga slična formalnost ne zahtijeva se s obzirom na ispravu iz članka 53. ili članka 55. stavka 2. ili za imenovanje punomoćnika za primanje pismena.

POGLAVLJE IV.

AUTENTIČNE ISPRAVE I SUDSKE NAGODBE

Članak 57.

1. Isprava koja je službeno sastavljena ili registrirana kao javna isprava i koja je izvršiva u jednoj državi članici, u drugoj se državi članici proglašava izvršivom, po zahtjevu sastavljenom u skladu s postupcima iz članka 38. i članaka koji slijede. Sud pred kojim je uložena pravni lijek iz članka 43. ili članka 44. proglašenje izvršivosti odbija ili poništava samo ako je izvršenje u očitoj suprotnosti s javnim poretkom države članice u kojoj se zahtijeva izvršenje.
2. Sporazumi u vezi s obvezom uzdržavanja, postignuti s pravnim tijelima ili oni koje upravna tijela potvrde, smatraju se autentičnim ispravama u smislu stavka 1.
3. Dokument koji se podnosi mora zadovoljiti sve uvjete potrebne za utvrđivanje njegove autentičnosti u državi članici u kojoj je sudska odluka donesena.
4. Odredbe poglavlja III. odjeljka 3. primjenjuju se prema potrebi. Nadležno tijelo države članice u kojoj je sastavljena ili registrirana autentična isprava, na zahtjev jedne od zainteresiranih stranaka, izdaje potvrdu koristeći pri tome standardni obrazac iz Priloga VI. ovoj Uredbi.

Članak 58.

Nagodba potvrđena pred sudom tijekom postupka i izvršiva u državi članici u kojoj je postignuta, izvršiva je u državi članici u kojoj se zahtijeva njezino izvršenje pod istim uvjetima kao da je riječ o autentičnoj ispravi. Sud ili nadležno tijelo države članice u kojoj je potvrđena nagodba izdaje potvrdu na zahtjev bilo koje zainteresirane stranke, koristeći pri tome standardni obrazac iz Priloga V. ovoj Uredbi.

POGLAVLJE V.

OPĆE ODREDBE

Članak 59.

1. S ciljem utvrđivanja ima li stranka domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje svoje unutarnje pravo.
2. Ako stranka nema domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, s ciljem utvrđivanja ima li stranka domicil u drugoj državi članici, sud primjenjuje pravo te države članice.

Članak 60.

1. U svrhe ove Uredbe, trgovačko društvo ili druga pravna osoba ili udruga fizičkih ili pravnih osoba, ima domicil u mjestu u kojemu ima svoje:

(a) statutarno sjedište; ili

(b) središnju upravu; ili

(c) glavno mjesto poslovanja.

2. Kad je riječ o Ujedinjenoj Kraljevini i Irskoj, „statutarno sjedište” znači „*registered office*” ili, ako takvo sjedište ne postoji, „*place of incorporation*” ili, ako takvo mjesto ne postoji, mjesto prema čijem je pravu ono osnovano.

3. S ciljem utvrđivanja ima li trust domicil u državi članici pred čijim je sudovima pokrenut postupak, sud primjenjuje vlastita pravila privatnog međunarodnog prava.

Članak 61.

Ne dovodeći u pitanje povoljnije odredbe nacionalnih zakona, osobe s domicilom u državi članici protiv kojih se vodi postupak pred kaznenim sudovima druge države članice, čiji one nisu državljani, zbog kaznenog djela koje nije počinjeno s namjerom, u njihovoj nenazočnosti mogu zastupati za to ovlaštene osobe. Unatoč tome, sud pred kojim se vodi postupak može zatražiti njihovu nazočnost. U slučaju da se takva osoba ne pojavi pred sudom, sudska odluka u građanskome postupku donesena bez nazočnosti te osobe, kojoj nije bila pružena mogućnost pripreme vlastite obrane, ne treba biti priznata niti izvršena u drugim državama članicama.

Članak 62.

U Švedskoj, kad je riječ o skraćenim postupcima koji se tiču naloga za plaćanje (betalningsföreläggande) i pomoći (handräckning), izraz „sud” uključuje „švedsku službu za izvršenje” (kronofogdemyndighet).

Članak 63.

1. Osoba s domicilom na državnom području Velikog Vojvodstva Luksemburg, protiv koje se vodi postupak pred sudom druge države članice sukladno odredbama članka 5. stavka 1., može odbiti nadležnost tog suda ako se krajnje mjesto isporuke robe ili pružanja usluga nalazi u Luksemburgu.

2. Ako je u skladu s odredbama stavka 1. krajnje mjesto isporuke robe ili pružanja usluga u Luksemburgu, bilo kakav dogovor o nadležnosti valjan je samo ako je sastavljen i potvrđen u pisanom obliku, sukladno odredbama članka 23. stavka 1. točke (a).

3. Odredbe ovog članka ne primjenjuju se na ugovore o pružanju financijskih usluga.

4. Odredbe ovog članka primjenjuju se u razdoblju od šest godina od dana stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 64.

1. U postupcima koji se odnose na spor između zapovjednika i člana posade plovila registriranog u Grčkoj ili u Portugalu, a riječ je o plaći ili drugim uvjetima službe, sud u

državi članici utvrđuje je li diplomatski ili konzularni službenik nadležan za plovilo obaviješten o sporu. Sud može djelovati odmah po obavještanju tog službenika.

2. Odredbe ovog članka primjenjuju se u razdoblju od šest godina od dana stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 65.

1. Nadležnost iz članka 6. stavka 2. i članka 11. u postupcima pokrenutim zbog jamstava ili drugih intervencijskih tužbi ne može se utvrditi u Njemačkoj i Austriji. Protiv svake osobe s domicilom u drugoj državi članici može se pokrenuti postupak pred sudovima:

(a) u Njemačkoj, sukladno odredbama članka 68. i članaka 72. do 74. Zakona o parničnom postupku (Zivilprozessordnung) koje se odnose na obavještanje treće strane;

(b) u Austriji, sukladno odredbama članka 21. Zakona o parničnom postupku (Zivilprozessordnung) koje se odnose na obavještanje treće strane.

2. Sudske odluke donesene u drugoj državi članici na temelju odredaba članka 6. stavka 2. ili članka 11. priznaju se i izvršavaju u Njemačkoj i Austriji sukladno odredbama poglavlja III. Svi pravni učinci koje u tim državama sudske odluke mogu imati u odnosu na treće stranke, primjenom odredaba stavka 1., priznaju se i u drugim državama članicama.

POGLAVLJE VI.

PRIJELAZNE ODREDBE

Članak 66.

1. Ova se Uredba primjenjuje samo na pravne postupke koji su započeti i na isprave koje su službeno sastavljene ili registrirane kao autentične isprave nakon njezina stupanja na snagu.

2. Unatoč tome, ako je postupak u državi članici u kojoj je sudska odluka donesena pokrenut prije stupanja na snagu ove Uredbe, sudske odluke donesene nakon tog datuma priznaju se i izvršavaju sukladno odredbama poglavlja III.:

(a) ako je postupak u državi članici u kojoj je sudska odluka donesena započeta nakon stupanja na snagu Konvencije iz Bruxellesa ili Konvencije iz Lugana u državi članici u kojoj je sudska odluka donesena i u državi članici u kojoj se zahtijeva njezino priznavanje ili izvršenje;

(b) u svim drugim slučajevima, ako je nadležnost utemeljena na pravilima iz poglavlja II. ili iz konvencije sklopljene između države članice u kojoj je donesena sudska odluka i države članice u kojoj se zahtijeva njezino priznavanje ili izvršenje, a koja je bila na snazi u trenutku pokretanja postupka.

POGLAVLJE VII.

ODNOS PREMA DRUGIM INSTRUMENTIMA

Članak 67.

Ova Uredba ne utječe na primjenu odredaba kojima je uređena nadležnost te priznavanje i izvršenje sudskih odluka u nekim posebnim pravnim područjima, sadržanima u pravnim instrumentima Zajednice ili u nacionalnom zakonodavstvu usklađenom prema odredbama tih instrumenata.

Članak 68.

1. Ova Uredba, među državama članicama, zamjenjuje Konvenciju iz Bruxellesa, osim za državna područja država članica koji pripadaju u područje teritorijalne primjene te Konvencije i koji su isključeni iz ove Uredbe sukladno odredbama članka 299. Ugovora.

2. U onoj mjeri u kojoj ova Uredba zamjenjuje odredbe Konvencije iz Bruxellesa, svako pozivanje na odredbe Konvencije smatra se pozivanjem na odredbe ove Uredbe.

Članak 69.

Podložno odredbama članka 66. stavka 2. i članka 70., ova Uredba, među državama članicama, zamjenjuje sljedeće konvencije i međunarodne ugovore sklopljene između dviju ili više njih:

- Konvenciju između Belgije i Francuske o nadležnosti, valjanosti i izvršenju sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava, potpisanu u Parizu 8. srpnja 1899.,
- Konvenciju između Belgije i Nizozemske o nadležnosti, stečaju, valjanosti i izvršenju sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava, potpisanu u Bruxellesu 28. ožujka 1925.,
- Konvenciju između Francuske i Italije o izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 3. lipnja 1930.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Francuske Republike o međusobnom izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, s Protokolom, potpisanu u Parizu 18. siječnja 1934.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Kraljevine Belgije o međusobnom izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, s Protokolom, potpisanu u Bruxellesu 2. svibnja 1934.,
- Konvenciju između Njemačke i Italije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 9. ožujka 1936.,
- Konvenciju između Belgije i Austrije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka i javnih isprava koji se odnose na obveze uzdržavanja, potpisanu u Beču 25. listopada 1957.,
- Konvenciju između Njemačke i Belgije o uzajamnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 30. lipnja 1958.,
- Konvenciju između Nizozemske i Italije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 17. travnja 1959.,

- Konvenciju između Njemačke i Austrije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka, nagodbi i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 6. lipnja 1959.,
- Konvenciju između Belgije i Austrije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 16. lipnja 1959.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Savezne Republike Njemačke o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 14. srpnja 1960.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Austrije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 14. srpnja 1961., s Protokolom koji je izmjenjuje i dopunjuje, potpisan u Londonu 6. ožujka 1970.,
- Konvenciju između Grčke i Njemačke o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka, nagodbi i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Ateni 4. studenoga 1961.,
- Konvenciju između Belgije i Italije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka i drugih izvršnih instrumenata u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 6. travnja 1962.,
- Konvenciju između Nizozemske i Njemačke o uzajamnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka i drugih izvršnih instrumenata u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Haagu 30. kolovoza 1962.,
- Konvenciju između Nizozemske i Austrije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Haagu 6. veljače 1963.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Republike Italije o međusobnom priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Rimu 7. veljače 1964., s Protokolom koji je izmjenjuje i dopunjuje potpisanim u Rimu 14. srpnja 1970.,
- Konvenciju između Francuske i Austrije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 15. srpnja 1966.,
- Konvenciju između Ujedinjene Kraljevine i Kraljevine Nizozemske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka i javnih isprava u građanskim stvarima, potpisanu u Haagu 17. studenoga 1967.,
- Konvenciju između Španjolske i Francuske o priznavanju i izvršenju sudskih i arbitražnih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Parizu 28. svibnja 1969.,
- Konvenciju između Luksemburga i Austrije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka i javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Luxembourg 29. srpnja 1971.,

- Konvenciju između Italije i Austrije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, o sudskim nagodbama i o javnim ispravama, potpisanu u Rimu 16. studenoga 1971.,
- Konvenciju između Španjolske i Italije o pravnoj pomoći, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Madridu 22. svibnja 1973.,
- Konvenciju između Finske, Islanda, Norveške, Švedske i Danske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Kopenhagenu 11. listopada 1977.,
- Konvenciju između Austrije i Švedske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Stockholmu 16. rujna 1982.,
- Konvenciju između Španjolske i Savezne Republike Njemačke o priznavanju i izvršenju sudskih odluka, nagodbi i izvršnih javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Bonnu 14. studenoga 1983.,
- Konvenciju između Austrije i Španjolske o priznavanju i izvršenju sudskih odluka, nagodbi i izvršnih javnih isprava u građanskim i trgovačkim stvarima, potpisanu u Beču 17. veljače 1984.,
- Konvenciju između Finske i Austrije o priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim stvarima, potpisanu u Beču 17. studenoga 1986., i
- Ugovor između Belgije, Nizozemske i Luksemburga o nadležnosti, stečaju, valjanosti i izvršenju sudskih odluka, arbitražnih odluka i javnih isprava, potpisan u Bruxellesu 24. studenoga 1961., ako je na snazi.

Članak 70.

1. Ugovor i konvencije iz članka 69. nastavljaju proizvoditi pravni učinak u odnosu na pitanja na koja se ne odnosi ova Uredba.
2. Oni nastavljaju proizvoditi pravni učinak u odnosu na sudske odluke koje su donesene te na isprave koje su službeno sastavljene ili registrirane kao autentične isprave prije stupanja na snagu ove Uredbe.

Članak 71.

1. Ova Uredba ne utječe ni na koju konvenciju čije su stranke države članice, a koja, s obzirom na neko posebno pravno područje, uređuje nadležnost, priznavanje ili izvršenje sudskih odluka.
2. S ciljem njezina jedinstvenoga tumačenja, stavak 1. primjenjuje se na sljedeći način:
 - (a) ova Uredba ne sprečava sud države članice koja je stranka konvencije o posebnome pravnome području, od prihvaćanja nadležnosti u skladu s tom konvencijom, čak i ako tuženik ima domicil u drugoj državi članici koja nije stranka te konvencije. Sud pred kojim se vodi postupak u svakome slučaju primjenjuje članak 26. ove Uredbe;

(b) sudske odluke koje donese sud države članice obavljajući svoju nadležnost u skladu s odredbama konvencije o posebnome pravnome području, priznaju se i izvršavaju u drugim državama članicama u skladu s odredbama ove Uredbe.

Ako konvencija o posebnome pravnome području čije su stranke obje države članice, i ona u kojoj je donesena sudska odluka i država članica u kojoj se zahtijeva njezino priznavanje i izvršenje, propisuje uvjete za priznavanje ili izvršenje sudskih odluka, takvi se uvjeti primjenjuju. U svakom slučaju, mogu se primjenjivati odredbe ove Uredbe koje se odnose na postupak priznavanja i izvršenja sudskih odluka.

Članak 72.

Ova Uredba ne utječe na sporazume u skladu s kojima su se države članice obvezale, prije stupanja na snagu ove Uredbe, sukladno odredbama članka 59. Konvencije iz Bruxellesa, da neće priznavati sudske odluke donesene, posebno u drugim državama ugovornicama te Konvencije, protiv tuženika s domicilom ili uobičajenim boravištem u trećoj zemlji u kojoj se, u slučajevima iz članka 4. te Konvencije, sudska odluka može zasnovati samo na temelju nadležnosti iz članka 3. te Konvencije.

POGLAVLJE VIII.

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 73.

Najkasnije pet godina od datuma stupanja na snagu ove Uredbe, Komisija Europskome parlamentu, Vijeću te Gospodarskom i socijalnom odboru podnosi izvješće o njezinoj primjeni. Uz izvješće se prilažu, ako bude potrebno, prijedlozi za prilagodbe ove Uredbe.

Članak 74.

1. Države članice šalju Komisiji tekstove kojima se unose izmjene u popis iz Priloga I. do IV. Komisija priloge o kojima je riječ prilagođava u skladu s tim prijedlozima.
2. Ažuriranje ili tehničke prilagodbe uzoraka obrazaca iz Priloga V. i VI. usvajaju se u skladu sa savjetodavnim postupkom iz članka 75. stavka 2.

Članak 75.

1. Komisiji pomaže odbor.
2. Prilikom pozivanja na odredbe ovog stavka, primjenjuju se članci 3. i 7. Odluke 1999/468/EZ.
3. Odbor donosi svoj poslovnik.

Članak 76.

Ova Uredba stupa na snagu 1. ožujka 2002.

Ova je Uredba u cijelosti obvezujuća i izravno se primjenjuje u državama članicama u skladu s Ugovorom o osnivanju Europske zajednice.

Sastavljeno u Bruxellesu 22. prosinca 2000.

Za Vijeće

Predsjednik

C. PIERRET

PRILOG I.

Pravila o nadležnosti iz članka 3. stavka 2. i članka 4. stavka 2.

Pravila o nadležnosti iz članka 3. stavka 2. i članka 4. stavka 2. jesu kako slijedi:

- u Belgiji: članak 15. Građanskoga zakonika (Code civil/Burgelijk Wetboek) i članak 638. Sudskoga zakonika (Code judiciaire/Gerechtig Wetboek);
- u Njemačkoj: članak 23. Zakona o parničnom postupku (Zivilprozessordnung);
- u Grčkoj: članak 40. Zakona o parničnom postupku (Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας);
- u Francuskoj: članci 14. i 15. Građanskoga zakonika (Code civil);
- u Irskoj: pravila koja omogućuju da se nadležnost temelji na pismenu kojim se pokreće postupak, koje je uručeno tuženiku tijekom njegova privremenoga boravka u Irskoj;
- u Italiji: članci 3. i 4. Zakona 218. od 31. svibnja 1995.;
- u Luksemburgu: članci 14. i 15. Građanskoga zakonika (Code civil);
- u Nizozemskoj: članci 126. stavak 3. i 127. Zakona o parničnom postupku (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering);
- u Austriji: članak 99. Zakona o nadležnosti sudova (Jurisdiktionsnorm);
- u Portugalu: članci 65. i 65.A Zakona o parničnom postupku (Código de Processo Civil) i članak 11. Zakona o postupku u sporovima iz radnih odnosa (Código de Processo de Trabalho);
- u Finskoj: druga, treća i četvrta rečenica prvoga stavka odjeljka 3. poglavlja 10. Zakona o sudskom postupku (oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken);
- u Švedskoj: prva rečenica prvoga stavka odjeljka 3. poglavlja 10. Zakona o sudskome postupku (rättegångsbalken),
- u Ujedinjenoj Kraljevini: pravila koja omogućavaju da se nadležnost temelji na:
 - (a) pismenu kojim se pokreće sudski postupak, koje je uručeno tuženiku tijekom njegova privremenoga boravka u Ujedinjenoj Kraljevini; ili
 - (b) nazočnosti, u Ujedinjenoj Kraljevini, imovine koja pripada tuženiku; ili
 - (c) oduzimanju imovine koja se nalazi u Ujedinjenoj Kraljevini od strane tužitelja.

PRILOG II.

Sudovi ili nadležna tijela kojima se može uputiti zahtjev iz članka 39.:

- u Belgiji, „le tribunal de première instance” ili „rechtbank van eerste aanleg” ili „erstinstanzliches Gericht”,
- u Njemačkoj, predsjednik senata „Landgericht”,
- u Grčkoj, „Μονομελές Πρωτοδικείο”,
- u Španjolskoj, „Juzgado de Primera Instancia”
- u Francuskoj, predsjednik „tribunal de grande instance”,
- u Irskoj, „The High Court”,
- u Italiji „Corte d’appello”,
- u Luksemburgu, predsjednik „tribunal d’arrondissement”,
- u Nizozemskoj, predsjednik „arrondissementsrechtbank”,
- u Austriji, „Bezirksgericht”,
- u Portugalu, „Tribunal de Comarca”,
- u Finskoj, „käräjäoikeus/tingsrätt”,
- u Švedskoj, „Svea hovrätt”,
- u Ujedinjenoj Kraljevini:
 - (a) u Engleskoj i Walesu „High Court of Justice”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”, preko „Secretary of State”;
 - (b) u Škotskoj, „Court of Session”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Sheriff Court”, preko „Secretary of State”;
 - (c) u Sjevernoj Irskoj, „High Court of Justice, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”, preko „Secretary of State”;
 - (d) u Gibraltaru, „Supreme Court of Gibraltar”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”, preko „Attorney General” Gibraltara;

PRILOG III.

Sudovi pred kojima se mogu uložiti pravni lijekovi iz članka 43. stavka 2.:

- u Belgiji;

(a) kad je riječ o pravnom lijeku koji ulaže tuženik: „tribunal de première instance” ili „rechtbank van eerste aanleg” ili „erstinstanzliches Gericht”,

(b) kad je riječ o pravnom lijeku koji ulaže podnositelj zahtjeva: „Cour d’appel” ili „hof van beroep”;

- u Saveznoj Republici Njemačkoj, „Oberlandesgericht”,

- u Grčkoj, „Εφετείο”;

- u Španjolskoj, „Audiencia Provincial”;

- u Francuskoj, „cour d’appel”;

- u Irskoj, „High Court”;

- u Italiji, „corte d’appello”;

- u Luksemburgu, „Cour supérieure de justice”, u svojstvu žalbenog suda za parnične postupke;

- u Nizozemskoj:

(a) za tuženika: „arrondissementsrechtbank”,

(b) za podnositelja zahtjeva: „gerechtshof”;

- u Austriji, „Bezirksgericht”;

- u Portugalu, „Tribunal de Relação”;

- u Finskoj, „hovioikeus/hovrätt”;

- u Švedskoj, „Svea hovrätt”;

- u Ujedinjenoj Kraljevini:

(a) u Engleskoj i Walesu „High Court of Justice”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”;

(b) u Škotskoj, „Court of Session”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Sheriff Court”;

(c) u Sjevernoj Irskoj, „High Court of Justice”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”;

(d) u Gibraltaru, „Supreme Court of Gibraltar”, ili u slučaju sudske odluke o uzdržavanju, „Magistrate’s Court”.

PRILOG IV.

Pravni lijekovi koji mogu biti uloženi u skladu s člankom 44.:

- u Belgiji, Grčkoj, Španjolskoj, Francuskoj, Italiji, Luksemburgu i Nizozemskoj, kasacijska tužba;
- u Njemačkoj, „Rechtsbeschwerde”;
- u Irskoj, pravni lijek u vezi s pravnim pitanjem za „Supreme Court”;
- u Austriji, „Revisionsrekurs”;
- u Portugalu, pravni lijek u vezi s pravnim pitanjem;
- u Finskoj, pravni lijek na „Korkein oikeus/högsta domstolen”;
- u Švedskoj, pravni lijek na „Högsta domstolen”;
- u Ujedinjenoj Kraljevini, samo jedan pravni lijek, koji je ograničen na pravno pitanje.

PRILOG V.

Potvrda iz članka 54. i 58. Uredbe o sudskim odlukama i sudskim nagodbama

(engleski, inglés, anglais, inglese...)

1. Država članica u kojoj je donesena sudska odluka
2. Sud ili nadležno tijelo koje izdaje potvrdu
 - 2.1. Ime
 - 2.2. Adresa
 - 2.3. Tel./faks/e-mail
3. Sud koji je donio sudsku odluku/potvrdio sudsku nagodbu *
 - 3.1. Vrsta suda
 - 3.2. Mjesto u kojemu se sud nalazi
4. Sudska odluka/sudska nagodba*
 - 4.1. Datum
 - 4.2. Referentni broj
 - 4.3. Stranke u sudskoj odluci/sudskoj nagodbi*
 - 4.3.1. Ime(na) podnositelja zahtjeva
 - 4.3.2. Ime(na) tuženika
 - 4.3.3. Ime(na) drugih stranaka, ako postoje
 - 4.4. Datum dostave pismena kojim je pokrenut postupak, ako je sudska odluka donesena u odsustvu tuženika
4. 5. Tekst sudske odluke/sudske nagodbe* kao prilog uz ovu potvrdu
5. Imena stranaka kojima je pružena pravna pomoć

Sudska odluka/sudska nagodba* je izvršiva u državi članici u kojoj je donesena (članci 38. i 58. Uredbe) protiv:

Ime:

* izbrisati prema potrebi

Sastavljeno u..., datum...

Potpis i/ili žig...

PRILOG VI.

Potvrda iz članka 57. stavka 4. Uredbe o autentičnim ispravama
(engleski, inglés, anglais, inglese...)

1. Država članica u kojoj je donesena potvrda
2. Nadležno tijelo koje izdaje potvrdu
 - 2.1. Ime
 - 2.2. Adresa
 - 2.3. Tel./faks/e-mail
3. Tijelo koje ovjerava dokument
 - 3.1. Tijelo uključeno u sastavljanje autentične isprave (prema potrebi)
 - 3.1.1. Naziv i opis tijela
 - 3.1.2. Mjesto u kojemu se tijelo nalazi
 - 3.2. Tijelo koje je registriralo autentičnu ispravu (prema potrebi)
 - 3.2.1. Vrsta tijela
 - 3.2.2. Mjesto u kojemu se tijelo nalazi
4. Autentična isprava
 - 4.1. Opis autentične isprave
 - 4.2. Datum
 - 4.2.1. Sastavljanja autentične isprave
 - 4.2.2. Ako se razlikuje: datum registriranja autentične isprave
 - 4.3. Referentni broj
 - 4.4. Stranke autentične isprave
 - 4.4.1. Ime vjerovnika
 - 4.4.2. Ime dužnika
5. Tekst izvršive obveze, kao prilog uz ovu potvrdu

Autentična isprava je izvršiva protiv dužnika u državi članici u kojoj je sastavljena (članak 57. stavak 1. Uredbe).

Sastavljeno u ..., datum ...

Potpis i/ili žig ...